

ע"פ 14167/10/15 - פרנג'ו אלמנאו, הבטמו דרבאי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 14167-10-15 אלמנאו נ' מדינת ישראל

עפ"ג 47549-10-15 דרבאי נ' מדינת ישראל

לפני: כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערערים 1. פרנג'ו אלמנאו

2. הבטמו דרבאי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

פסק דין

1. המערערים הורשעו, על פי הודאותיהם בעובדות כתב אישום מתוקן בת.פ. 52390-05-14 (בימ"ש השלום ברמלה) בעבירות של התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**") וגניבה לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל.

בימ"ש קמא דחה את המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעותיהם של המערערים וגזר על כל אחד מהם 300 שעות של"צ; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו במשך 3 שנים מיום מתן גז"ד עבירה מהעבירות בהן הורשעו; קנס כספי בסך של 2,000 ₪ וצו מבחן למשך שנה.

הערעורים מכוונים כנגד החלטת בית משפט קמא להרשיע את המערערים.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן, בו הודו המערערים, עולה כי בלילה שבין 21.11.13 ל- 22.11.13 הם פרצו לחדרי המגורים של חניכי פנימיית הנוער "בן שמן" וגנבו מתוכם רכוש השייך לחניכי הפנימיה שכלל שלושה מכשירי טלפון נייד, שני שעונים ושני מחשבים ניידים.

תסקירי שירות המבחן

1. מתסקיר שירות המבחן לגבי מערער 1 עולה שהוא בן 22, רווק המתגורר עם משפחתו שעלתה ארצה בהיותו בן 7. הוא סיים 12 שנות לימוד, עם תעודת בגרות חלקית, בפנימיית בן שמן ומזה כשמונה חודשים עובד כמחסנאי.

אביו נפטר עוד בארץ מוצאו והמערער 1 תיאר השלכות שליליות של גדילה ללא דמות אב וחוויה של חוסר בדמות סמכותית ודומיננטית בחייו. על רקע זה, כמו גם על רקע רצונו להתרחק מאזור מגוריו, הוא בחר ללמוד בפנימייה ותיאר את שנותיו שם כמשמעותיות ומעצבות עבורו.

2. המערער 1 לקח אחריות על מעשיו וגילה הבנה לפסול ולחומרה בהם, אם כי טען שפעל באופן פסיבי ונגרר אחרי המערער 2. הוא שלל תכנון מוקדם, ולדבריו נסע יחד עם המערער 2 לפנימייה, כשהם תחת השפעת אלכוהול. המערער 1 ייחס את היוזמה לביצוע העבירות למערער 2 והדגיש כי למחרת בבוקר הם החזירו את החפצים שגנבו והסגירו עצמם למשטרה. המערער 1 ביטא הבנה כלפי חומרת התנהגותו ואמפתיה כלפי המתלוננים.

3. שירות המבחן התרשם שמערער 1 הוא בעל יכולות לתפקוד תעסוקתי תקין, ומבטא שאיפות נורמטיביות להתקדם בחייו. לדעת שירות המבחן, אירוע העבירה חריג ואינו משקף דפוסיים עברייניים ואת התנהגותו ניתן להבין על רקע קושי בוויסות דחפים, נטייה לאימפולסיביות, וצורך בבדיקת גבולות כשהיה נתון להשפעת אלכוהול.

לאור התרשמות שירות המבחן והערכתו כי מערער 1 אינו נזקק להמשך מעורבות טיפולית לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית אך המליץ להימנע מהרשעתו ולהשית עליו צו שירות לתועלת הציבור כדי לא לפגוע בהתפתחותו האישית והמקצועית ולנוכח גילו הצעיר וההתרשמות כי הפיק את הלקח הנדרש.

4. מתסקיר שירות המבחן לגבי מערער 2 עולה שהוא כבן 21, רווק, חייל משוחרר המתגורר בבית הוריו. הוא סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית, והשתלב בפנימיית בן שמן החל מכיתה ז' ועד סיום לימודיו. המערער 2 שירת שירות מלא בצבא, חלק מהזמן בתפקיד לוחם ולאחר פציעה שימש כנהג תובלה. הוא שוחרר מצה"ל ביום 30.4.15, כיום הוא אינו עובד אך עומד בקשר עם גורם טיפולי מהלשכה לשירותים חברתיים בעיר מגוריו ומשולב בסדנת העצמה אישית והכוונה אישית, ממנה הוא מפיק סיפוק רב.

5. בהתייחסותו לעבירה תיאר המערער 2 כי שהה בתל אביב עם המערער 1 וחברים נוספים והם שתו אלכוהול. בשלב מסוים הועלה הרעיון לנסוע לפנימייה ולבצע גניבה. משנתגלה הדבר בבוקר הם נדרשו להחזיר את הציוד וכך עשו.

לדבריו, הפנימייה נתפסת בעיניו כמקום טוב והוא התקשה להסביר מדוע ביצע את המעשה. הוא חש כי אכזב את מנהל המקום ואת המדריכים, הביע צער וחרטה כנים ולקח אחריות מלאה על מעשיו.

6. שירות המבחן התרשם שמערער 2 הוא אדם צעיר בעל מערכת ערכים נורמטיבית, עם יכולות תקינות

ודימוי עצמי נמוך. גורמי הסיכון בעניינו באים לידי ביטוי בקשיים שעולים לעיתים בשליטה בדחפיו, קשיים שעולים לעיתים בתקשורת, מגורים בסביבה בעלת תפיסות שוליות והימצאותו בצומת דרכים משמעותי בנוגע לתחום התעסוקתי. כדי לחזק את גורמי הסיכון בעניינו המליץ שירות המבחן להטיל עליו צו של"צ וצו מבחן.

נוכח גילו הצעיר של מערער 2 והעובדה כי הוא מצוי בתחילת תהליך של שיקום תעסוקתי, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו.

גזר דינו של בימ"ש קמא

1. בימ"ש קמא לא קיבל את המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעות המערערים. הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; ההרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם. יישום המבחנים שנקבעו בפסיקה בסוגיית אי ההרשעה על המקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להסתפק באי הרשעת המערערים.
2. מדובר בעבירה חמורה שיש בה פגיעה בזכות הקניין ובפרטיותו של אדם והיא נושאת בחובה גם פוטנציאל הידרדרות למעשי אלימות, המתעצמת לנוכח העובדה שהמערערים הגיעו למקום כשהם תחת השפעת אלכוהול, והעובדה שהמערערים היו בעצמם "בוגרי המקום" והכירו את המקום ואת קשיי החניכים הלומדים בו.
- לצידה של עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק, בה הורשעו המערערים, קבע המחוקק עונש של שבע שנות מאסר ובכך ביטא את דעתו בדבר חומרת העבירה.
3. המערערים לא הוכיחו פגיעה קונקרטית בשיקומם. המערער 2 השתחרר משירות צבאי לפני מספר חודשים ואינו מועסק כלל והמערער 1, שמועסק כמחסנאי, לא הציג כל מסמך המלמד על פגיעה בהמשך העסקתו, ולחובתו כבר קיימת הרשעה בגין העדר מהשירות הצבאי.
4. על אף שהמערערים שייכים לקבוצת "הבגירים צעירים", ויש קושי אינהרנטי להצביע על פגיעה קונקרטית בשיקומם, בשל גילם הצעיר והעובדה שטרם גיבשו לעצמם מסלול חיים ברור, הרי שהפסיקה, אף בעניינם של קטינים, מורה כי אין מקום להניח שכל הרשעה צפויה לפגוע בשיקומם ולא מתייתרת הדרישה להראות כי צפוי להם נזק קונקרטי. דברים אלה נכונים גם לגבי "בגירים צעירים" אך, יחד עם זאת, יש מקום להתחשב בנסיבותיהם של המערערים בגזירת העונש.
5. בהתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע, וברף הפגיעה שהוא נמוך עד בינוני, במנעד הרחב של מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ובהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובכלל זה בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצועה וכן בעובדה שהמערערים פעלו בצוותא, באימפולסיביות, ללא תכנון כשהיו נתונים תחת השפעת אלכוהול ובהעדר בסיס להבחנה בין חלקו היחסי של כל אחד מהם, מתחם העונש ההולם

הוא החל מ- 6 חודשי עבודות שירות ועד ל- 24 חודשי מאסר בפועל אך מפאת שיקולי שיקום יש הצדקה לסטות מהמתחם לקולא.

6. על אף שקיימת לחובת מערער 1 הרשעה קודמת בעבירה של היעדרות מהשירות ראוי ונכון לסייע לו בהכוונה ושיקום. המערער 1 מתמיד במקום עבודה ועושה כל שניתן כדי להישאר על מסלול חיים תקין. מהנתונים שהובאו לגביו, קיימים סיכויי שיקום משמעותיים שיש להעדיף על שאר שיקולי הענישה ויש בכך להביא לסטייה ממתחם העונש.

7. סיכויי השיקום של מערער 2 משמעותיים, הוא נמצא כעת בצומת מרכזי בחייו, וצריך לבחור כיצד ובאיזו דרך להתוות את המשך חייו הבוגרים. ראוי לסייע לו בהכוונתו למסלול חיים תקין, לאמץ את המלצת שירות המבחן להעמידו בצו מבחן למשך שנה, במהלכה יעמוד שירות המבחן בקשר עם גורמי הטיפול עימם מצוי המערער 2 בקשר ויפעל לצדם בשילובו בתעסוקה הולמת ואף יבחן את האפשרות לשלבו בתכנית "צדק מאחה", שתאפשר לקדם הליך שיקומי משמעותי.

נימוקי הערעור לגבי מערער 1

1. המערער 1 הוא צעיר שעבר מסכת חיים לא פשוטה, עת עלה עם משפחתו ארצה מאתיופיה. אביו נפטר עוד בהיותו תינוק, דבר שגרם להשלכות שליליות של גדילה ללא דמות אבהית, ולחוסר בדמות סמכותית ודומיננטית בחייו. המערער ביקש לקיים אורח חיים תקין ולפיכך, עזב מרצונו את אזור מגוריו, שמאופיין באוכלוסייה שולית, ובהיותו נער בחר ללמוד בפנימייה.

2. שירות המבחן התרשם שמדובר במערער שמעיד לראשונה בחייו, נטל אחריות מלאה על מעשיו, הבין את הפסול והחומרה שבהם, והביע אמפתיה כלפי חניכי הפנימייה מהם נטל חפצים. על אף שברקע האירוע חוסר שליטה על מעשיו בעקבות שתיית אלכוהול הוא אינו מאופיין בנטייה התמכרותית לאלכוהול.

3. מערער 1 הוא בעל יכולת לתפקוד תעסוקתי תקין, מבטא שאיפות נורמטיביות להתקדם ולהצליח בחיים ואירוע העבירה הוא חריג בחייו ואינו משקף דפוסים עבריינים או נצלניים. שרות המבחן סבר שהוא אינו זקוק להליך שיקומי, קיימת חשיבות להימנע מתיוגו כעובר חוק ויש לחזק את תפקודו התקין והנורמטיבי ולהעניק משקל בכורה למסלול השיקום בחייו ועל כן המליץ לבטל את הרשעתו.

4. המחוקק לא סייג את האפשרות להימנע מהרשעה בעבירות מסוימות.

ניתן לראות בפסיקה מקרים בהם גם בעבירות התפרצות או ניסיון להתפרצות בוטלו הרשעות של נאשמים. יתרה מכך, לא ניתן משקל ראוי לעובדה שבמקרה דנן אין זו עבירת התפרצות "רגילה" לבית מגורים, אלא התפרצות בעלת מאפיינים אחרים.

5. קיים קושי אינהרנטי להצביע על פגיעה תעסוקתית-קונקרטית בקבוצת "הבגירים צעירים" שמתחילים את מסלול חייהם. המערער 1, כיום בן 22, נמנה על קבוצה זו ובשלב זה טרם גיבש את מסלול חייו ואינו יכול להצביע היום על פגיעה קונקרטית בתעסוקה, שתגרם לו אם יורשע.

הפסיקה הכירה בצורך לתת משקל נכבד לשיקולי השיקום לנמנים עם קבוצת "הבגירים צעירים", ובצורך לתת משקל נכבד יותר להמלצת שירות המבחן כאשר מדובר בקבוצה זו (ע"פ 452/14 **דבוש נ' מ"י** (פורסם בנבו)).

נימוקי הערעור לגבי מערער 2

1. קביעתו של בית המשפט קמא כי המערער 2 אינו עומד בדרישות להימנעות מהרשעה שגויה ואינה הולמת את נסיבות המעשה ונסיבות העושה. הרשעתו של המערער 2 תביא לפגיעה קונקרטית בעתידו המקצועי, וכפי שקבע שירות המבחן, גם לפגיעה במישורים אחרים שראויים להתחשבות.

את הדרישה לפגיעה יש לפרש תוך התחשבות בהיותו של המערער "בגיר צעיר", שכל עתידו לפניו ולפיכך, הדרישה להצביע על פגיעה מהסוג שנדרש אצל נאשם בגיר אינה רלוונטית. ביהמ"ש החליטו לא פעם על אי הרשעת נאשם במגוון עבירות ובמקרה דנן אין המדובר בעבירה שחומרתה מונעת אפריון את האפשרות לסיים את ההליך באי הרשעה.

2. נסיבות ביצוע העבירה הן ברף נמוך ואין להשוות בין התפרצות "קלאסית" לדירה לבין האירוע שתואר בכתב האישום, במיוחד שבסופו של יום הרכוש שנגנב הוחזר תוך מספר שעות ועוד טרם התערבות המשטרה.

3. בענישתו של "בגיר צעיר" נדרש לשים דגש גם על הגשמת האינטרס הציבורי בשיקום עבריינים, על ידי מיצוי פוטנציאל השיקום המוגבר הקיים אצל חלק מהבגירים הצעירים. על רקע האמור, אף שהמערער 2 אינו קטין, מאפייניו אינם רחוקים מאלה של קטינים.

4. מערער 2 השתחרר לאחרונה משירות מלא בצבא, טרם החל לרכוש מקצוע או הכשרה מקצועית, יש לו שאיפות והרשעתו עלולה לשים קץ לשאיפותיו, לפגוע באפשרויותיו התעסוקתיות בעתיד ולהסיט את חייו ממסלולם.

מערער 2 יכול להצביע על פוטנציאל לפגיעה כמי שהשתחרר משירות צבאי כלוחם ומבקש לעסוק בעבודות

אבטחה. הדבר נמנע ממנו שכן הוא אינו יכול להציג "תעודת יושר" בשל הרשעתו.

5. בימ"ש קמא שגה כשקבע כי מדובר בעבירה שאינה מצדיקה כשלעצמה אי הרשעה. המחוקק לא הגביל את האפשרות להימנע מהרשעת נאשם רק לעבירות קלות ערך. ההלכה אמנם קוראת לבחון את חומרת המעשה, אך זאת על רקע נסיבותיו ומאפייניו של כל נאשם ולא בהתבסס על סיווג העבירה בלבד. במקרה דנן, נסיבות העבירה הן ברף התחתון ולא נגרם כל נזק ממשי מביצועה.

6. בימ"ש קמא לא בחן את נסיבות העושה, קרי, נסיבות חייו של המערער 2, תרומתו לחברה, שירותו הצבאי המלא כלוחם, ורצונו העז להתחיל דף חדש ונקי ללא הכתמה של עבר פלילי.

תגובת ב"כ המשיבה

1. המערערים לא עומדים בתנאים הדרושים לסיום הליך ללא הרשעה שכן מדובר בעבירה חמורה, של התפרצות לחדרי המגורים בפנימייה, מהם גנבו רכוש השייך לחניכים, כשהמערערים היו תחת השפעת אלכוהול.

2. המערערים לא הוכיחו פגיעה קונקרטית שכן המערער 1 אינו עובד ולמערער 2 יש כבר הרשעה אחת משירותו הצבאי.

גם בעניינם של קטינים לא מתייתרת הדרישה להוכחת פגיעה קונקרטית, קל וחומר שדרישה זו אינה מתייתרת במקרה דנן.

3. עתירת התביעה הייתה להטלת מאסר בפועל אך בימ"ש קמא קבע את הרף התחתון של מתחם הענישה על 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, החליט לסטות מהמתחם לקולא ולהטיל על המערערים עונש של של"צ. מכאן, שגזה"ד מאוזן ואף מקל.

דין והכרעה

1. משהודה נאשם בביצוע עבירה הכלל הוא כי יש להרשיעו ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים הליך ללא הרשעה.

הפסיקה, בשורה ארוכה של פסקי דין, קבעה כי כדי שיחול החריג צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים עליהם עמד בית משפט קמא: נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; ההרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם.

עמד על כל בית המשפט העליון (מפי כב' השופטת פרקצ'יה) ברע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ (פורסם בנבו 14.04.10):

"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 76 ואילך ([פורסם בנבו], 4.9.2007)). (ראו גם, ע"פ 3336/10 עבדאללה דכוור נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 10.3.11).

2. אומנם ההלכה הפסוקה דורשת, כתנאי לאי ההרשעה, להצביע על כך שהרשעה תסב נזק חמור לשיקומו של נאשם ותפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתו, אך בעניינם של "קטינים בגירים" ראו בתי המשפט ל"התגמש" בדרישת הנזק הקונקרטי.

בע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מ"י (פורסם בנבו), הורשע המערער, שהשתייך לקבוצת הגיל של "בגירים צעירים", בסיוע לאחר מעשה שוד.

שרות המבחן המליץ לבטל את ההרשעה אך בית המשפט קמא לא קיבל המלצה זו מהטעם שביטול הרשעה יעשה רק במקרים חריגים נוכח פגיעה גדולה שצפויה לנאשם מעצם ההרשעה.

בית המשפט העליון (כב' השופט רובינשטיין) ביטל את הרשעת המערער ואמר בין היתר:

"איננו רוצים ליטע כאן מסמרות באשר לגישה בכגון דא לעניינם של בגירים צעירים, אף כי הדעת נותנת שהיותם ב"תקופת המעבר" שבין קטינות לבגירות, על סימני השאלה והערפל באשר לעתיד המובנים בה, היא גורם שיש להידרש אליו, תוך שיקול כל מקרה לגופו וכלל הנסיבות".

בע"פ 111/14 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו), בוטלה הרשעתם של שני מערערים בעבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר, בעקבות גילם הצעיר והרצון לאפשר להם להתחיל את חייהם הבוגרים כאשר גיליון הרישום הפלילי שלהם נקי.

בית המשפט העליון (כב' השופטת ברק ארז) אמר את הדברים הבאים:

"בסופו של יום הגענו לכלל מסקנה כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים חריגים, שבהם הצטברות מיוחדת של נסיבות (בנוסף לחרטה המלאה שהביעו ולעברם שהוא ללא רבב, כמו גם להמלצת שרות המבחן, שבהם לעצמם לא היה די) - מכריעה את הכף לעברם של המערערים.

.....

שיקול נוסף ובעל משמעות, במצטרף למכלול השיקולים במקרה זה הינו גילם של המערערים בשעת ביצוע העבירה. אכן, המערערים לא היו קטינים בשעת המעשה ולכן לא חלה בעניינם המדיניות המקלה בכל הנוגע לאי הרשעת קטינים. עם זאת, בעת ביצוע העבירות היו המערערים בני 18 וארבעה חודשים, "על גבול הקטנות", וזהו טעם נוסף לאפשר למערערים להתחיל את חייהם הבוגרים כאשר גיליון ההרשעות שלהם נקי, מתוך תקווה ואמונה כי כך גם יישאר בהמשך הדרך".

3. במקרה שבפנינו מדובר בשני צעירים שלהערכת שרות המבחן האירוע נושא כתב האישום הוא חריג להתנהלותם והם נעדרי דפוסים עברייניים.

נסיבות חייהם של המערערים לא היו קלות. כדי להתרחק מהסביבה בה גדל בחר המערער 1 להתחנך בפנימייה, בה גם התחנך המערער 2.

המערערים הצליחו לסיים 12 שנות לימוד ולהשיג תעודת בגרות חלקית. המערער 1 עובד מזה מספר חודשים בעבודה סדירה, המערער 2 שירת בצה"ל כלוחם, נפצע, ולאחר שנפצע המשיך את שרותו כנהג, וכיום טרם מצא עבודה.

המערערים מצויים בתחילת דרכם, ואין ספק כי הכתמתם בסטיגמה פלילית תגרום נזק חמור לעתידם, העולה על חומרת העבירה והאינטרס הציבורי במניעתה. בית משפט קמא, על אף שהגדיר את העבירה כחמורה, הוסיף וקבע כי בנסיבותיה הפגיעה בערך המוגן במקרה זה היא ברף הנמוך ומטעם זה ראה לחרוג בצורה משמעותית לקולא ממתחם העונש שקבע.

4. המערערים לקחו אחריות מלאה על מעשיהם, הביעו חרטה ואמפטיה כלפי החניכים בפנימייה מהם גנבו את החפצים. אמנם המערערים החזירו את החפצים הגנובים רק לאחר שמנהל הפנימייה התקשר אליהם למחרת בבוקר, אך הם עשו כן באופן מידי ולא הכחישו את דבר הגניבה, כאשר לאחר מכן אף הסגירו עצמם למשטרה.

שרות המבחן העריך כי מערער 1 הפיק את הלקח הנדרש מהאירוע והוא אינו זקוק להליך טיפולי. מערער 2 משולב בסדנת העצמה אישית והכוונה אישית, ממנה הוא מפיק סיפוק רב, ושרות המבחן מבקש לשלב במהלך הפיקוח בתכנית של "צדק מאחה". המערער 2 אף ביטא את כאבו על כך שאכזב בהתנהגותו את מנהל הפנימייה והמדריכים, ונראה לנו כי הדבר מלמד במידה רבה על אופיו החיובי ביסודו, ועל סיכויי שיקומו, ועל כך שהוא נעדר דפוסים עברייניים.

5. בנסיבות אלה, אנו סבורים כי על אף שלא עלה בידיהם של המערערים להצביע על נזק קונקרטי שיגרם להם מהרשעתם, הרי שלאור גילם הצעיר, התסקירים החיוביים שמצביעים על נטילת אחריות והמלצתם בדבר אי הרשעה, העדר דפוסים עברייניים, והעובדה שהפגיעה בערכים שנפגעו היא ברף

הנמוך, כפי שאף קבע בית משפט קמא, ניתן לסיים את ההליך בעניינם ללא הרשעה.

6. נדגיש כי אנו, כמו בית משפט קמא, איננו מקלים ראש בהתנהגותם של המערערים שפרצו לפנימייה וגנבו חפצים השייכים לחניכים. ואכן, בנסיבות הרגילות אין כל מקום לסיים ללא הרשעה הליך שעניינו עבירה של התפרצות וגניבה, גם אם הוכח נזק קונקרטי או גם אם מדובר בבגירים צעירים ואפילו בקטינים.

עם זאת, בנסיבות העבירה המיוחדת שלפנינו, לאור גילם הצעיר ונתונייהם האישיים של המערערים, ולאור הערכתנו כי אכן מדובר בהתנהגות חריגה של המערערים שכלל אינה אופיינית לאורחותיהם כאשר חרטתם היא מלאה וכנה, אנו סבורים, כאמור, כי ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה.

7. לא נעלמה מעינינו העובדה כי לחובתו של המערער 1 כבר רשומה הרשעה קודמת, אך הרשעה זו היא בגין עבירה של העדר מהשרות, שאיננה מסוג העבירה אותה עבר במקרה דנא.

8. לאור האמור, אנו מקבלים את הערעור ומבטלים את הרשעת המערערים ואת המאסרים על תנאי והקנסות שהוטלו עליהם.

צו המבחן וצו השל"צ שהוטל על כל אחד מהם ישאר על כנו.

אנו מחייבים כל אחד מהמערערים לחתום על התחייבות בסכום של 3,000 ₪ לפיה לא יעברו עבירה כלפי רכוש תוך שנה מהיום.

לא יחתום מי מהמערערים על ההתחייבות, ייאסר ל-7 ימים.

החתימות תתבצענה במזכירות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד - היום.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ו, 9 פברואר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והמערערים.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, שופט
נשיא**